

amely nem ismer különbséget zsidó és szamaritánus között, de gyakorolja a szenvedő és segítségre szoruló felebarát önzetlen megsegítését, nemzeti és vallási hovatartozásra való tekintet nélkül.

Mi is, kedves ifjú lelkésztestvéreim, sokat várunk, követelünk tőletek. Az az igényünk, hogy példaadó családi életetekkel, általános magatartásokkal és cselekedeteitekkel Jézus-tanítványokká váljatok. A lelkesi hivatás teljesítése közben igazán adódik alkalom, kísértés, lehetőség a lehangolódásra, megtorpanásra, közömbössé válásra, meghasonlásra. Ugyanakkor azonban ez az áldott terület, ahol lélek szerinti szeretetmunkátok nyomán virágok nyílnak, hálás tekintetek rátok szegződnek, hit és bizalom magasba törnek, egyszóval munkátok gyümölcsei, a hittel és szeretettel végzett vetés áldott eredményei nyilvánvalókká válnak.

A magvetés munkáját magvetők végzik. Egyházunk magasztos hivatását csak akkor gyakorolhatja eredményesen, ha a lelki magvetés nehéz, felelősségteljes, de áldott munkájának a végzésében minden tekintetben megfelelő, hivatásuk magaslatán álló magvetőkkel rendelkezik. Ezek a lelki magvetők ti, lelkeszeink vagytok. Sok tekintetben tőletek, lélek szerinti szeretetszolgálatotoktól, istenhittetektől és jézustanítványi lelkületetektől függ egyházunk fennmaradása és eredményes tevékenysége. Legyetek azért jézusi értelemben jézustanítványok, akik ha kell, életeteket is feláldozzátok az eszméért, az evangéliumi életprogram teljesítéséért.

Legyen ez az ünnepi áhitat áldott ösztönzés arra, hogy a ti életetek és mindannyiunk élete szebbé, tartalmasabbá, gazdagabbá, élni érdemessé és Isten előtt kedvessé váljék.

Isten áldása legyen felavatásban részesülő ifjú lelkésztestvéreink szeretetszolgálatán. Legyenek áldottak templomaink, hogy azokban vasárnapról-vasárnapra diadalmasan hangozzék a szent hivatásunkra emlékeztető evangélium és az Istent dicsőítő zsoltár. Isten áldása legyen szeretett egyházunk hitet ébresztő, szeretetet és békességet árasztó, tiszta evangéliumot hirdető szolgálatán. Legyen áldott a szent hajlék és ez az imádkozó gyülekezet. Istennek, életünk adójának, gondviselő Atyánknak legyen hálaadás, köszönet, dicsőítés, mindörökké. Ámen.

FAZAKAS ENDRE

MINDEN DOLGOTOK SZERETETBEN MENJEN VÉGBE

1Kor 16,14

Szeretem a hajnal érkezését, amikor a világosság győz a sötétség felett. Szeretem a harmatos, madárdalos reggelt, mert minden harmatcsepp olyan, mint a szeretteink szemében az örömkönnny, minden madárdal himnusz az életnek. Szeretem az életefadó napfényt, a szomjat oltó esőcseppeket, a csendes, sima vizeztükrű tavat, mely olyan, mint a tiszta szív, a békés és nyugodt lélek.

Szeretem a sas szabad szárnyalását, mely olyan, mint az embert formáló nagy gondolat, a ringó búzatáblát, a mindennapi kenyér áldott ígését, a mosolygó gyermekarcot, mely ártatlanságról, bizalomról és jóságról beszél. Szeretem a csöndes estéket, amikor az éjszaka fekete palástjával ráborul a világra, mert

a csönd, az este mindig számadásra késztet s új tervek készítésére ösztönöz.

Szeretek mindent, ami hozzájárul az élet gazdagításához, nemesítéséhez, ami biztonságot ad, megnyugtat, fölemel, ami Istent és embert szolgáló hivatásukat, küldetésünket megélt életre biztat.

Beszédem alap gondolatát Pál apostol első Korintusi leveléből választottam. Kicseng belőle a gyülekezetért való aggódás, melyben a szakadások jelei mutatkoznak s felüti fejét az egészségtelen versengés. Az apostol úgy szól övéihez s rajtuk keresztül hozzánk, mint édesapa búcsúzó fiához, mint édesanya tőle távozó leányához. Int, figyelmeztet, lelkesít, buzdít Isten és embertársaink iránti hivatásunkra, feladatunkra eszméltet. Ebben a levélben Isten munkatársainak, szántóföldjeinek nevezi az embert. Lehet-e nagyszerűbb megbiztatás, mint Isten munkatársa lenni, összhangban élni az Atyával, az Ő akaratát teljesíteni, örök tervében részt vállalni, küzdeni mindenért, ami értékgyarapító, ami az ember boldogságát munkálja? Lenni Isten szántóföldje, kitérni előtte szívünk-lelkünk talaját, magunkba fogadni, csíráztatni, nevelni, dús kalásszá érlelni az örök magvető drága magvait. Pál apostol tovább viszi a gondolatot, amikor azt mondja: Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten lelke lakozik bennetek? Lehet-e fenségesebb eszménye életünknek, mint hogy Isten temploma legyünk? A hívő ember számára a templom az a hely, ahova megpihenni, megnyugodni, lélekben meggazdagodni, Istenével találkozni jár el. A templomban minden Istenre emlékeztet: a felszálló imádság, a felcsendülő zsoltár. És Pál apostol ilyen templomhoz hasonlítja az ember életét. Az apostoli gondolatot a költő így fogalmazza meg: „Én csak kis fatornyú templom vagyok. / Nem csúcsíves dóm, ébeszökkenő. / A szellemóriások fénye rámragyog. / De szikra szunnyad bennem is: Erő. / S bár irigykedve holtig bámulom / A dómok súlyos, drága titkait / Az én szívem is álmok temploma / És Isten minden templomban lakik.

Mindezeket hallva, mindez bennünk tudatosulva, szinte ajkunkra tódul a szó: Istenem! Mennyi értéket halmoztál fel bennünk, mily nagyra, szépre, jóra hívtál el minket, mily felelősséget helyeztél vállainkra! Vajon eleget tudunk-e tenni atyai elvárásodnak? A kérdésre az apostol válaszol: eleget tudsz tenni, ember, ha van szivedben szeretet és minden dolgod szeretetben megy végbe.

Tegyünk egy rövid visszapillantást a múltba. Ne menjünk nagyon messze, csupán a közelmúltba. Emlékezzünk, mert az emlékezés a lelkiismeret ébrentartása. Mérlegeljük az emberi életet, az apostoli intelem tükrében. Az analízis eredményét, a letagadhatatlan valóságot egy ismert költemény néhány sorát idézve próbálom érzékeltetni: „Azóta beszennyezték a Föld édesvizeit, sugárzóanyaggal / megmérgezték a világtengereket, fertőzővé / tették a levegőget, aknamezővé az országutakat, / támaszponttá a Holdat, arzenállá a sztratoszférát, / új sziveket és új rettegéseket ültettek belénk... / Azóta újra és újra nekilátunk, jóra összeesküvők, megcáfolni a / történelmet és felhozni valamit az emberiség mentiségére.“ (Váci M.)

Tudjátok-e azt, hogy amit most elmondtam, csupán egy fél évszázadnak szomorú valósága? Megdöbbenés járja át emberi lényünket s megborzadva kérdezzük: hát igaz ez? Ennyi rosszra, embertelenségre képes az ember, aki a teremtés koronája, aki Isten munkatársa, szántóföldje, Isten temploma kellene hogy legyen.

Vannak életünknek terei, ahol nagyon lemaradtunk, mert igaz az a megállapítás, hogy a világ anyagi, technikai fejlődésével nem mindig jár együtt az erkölcsi fejlődés is. Csak egy példa: napirenden van a technika; beszélünk a fémkohászat, az űrutazás technikájáról. A technikát nem nélkülözheti, aki a

hegycsúcsra akar feljutni. Naponta megállapítjuk, hogy mi, akik a leghajmeresztőbb ötleteket szüljük, milyen keveset gondolunk arra, amit képletesen a boldogság technikájának nevezhetnénk. Ideje, hogy mi, akik éveken át megtanultuk, miképpen csökkenthetjük, a külvilág zűrzavarát, teremtsünk végre egy kis rendet bensőkben is. Ne csak a tuberkulózis, a gyermekbénulás ellen oltassuk be magunkat, hanem a gonoszság, a gyűlölet, a kicsinyesség ellen is. A bölcsesség azt súgja: jó az, hogy kezdjük megismerni a más csillagvilágok felé vezető utat, jó, de miért nem vagyunk képesek néha megtalálni az utat a mellettünk élő ember felé is?

S ha szabad tanácsot adnom, nem mondhatok mást, mint Pál apostol: *Minden dolgotok szeretetben menjen végbe*. Sokszor tele vagy panasszal: nehéz az élet, a mindennapok sokat várnak, követelnek tőled, idegeid pattanásig feszültek, életuntá leszel. Miért? Azért, mert életedből hiányzik valami, ami megízesítene, színessé, tartalmassá tenné azt, ami felrázna, új életkedvet adna. Ez a valami: a szeretet. Te csak rohansz, töröd a tested, emészted a lelked, hogy nagyobb legyen családod asztalán a kenyér, szebb legyen a ruhád, kényelmesebb, fényesebb az otthonod, de mit ér mindez, ha nem tudod szeretettel átnyújtani a betevő falatot, ha ruhád alatt fásultan dobog a szíved, ha csak otthonod csillárjai szórják a fényt, de a szíved, a lelked szeretet nélküli és fénytelen.

Ami elmondtam az egyes emberrel kapcsolatban, vonatkozik az egész emberiségre. Az emberek nem tudják vagy nem tudják még eléggé, mit jelent ez: szeretni. A mi egész életünk szerencsétlensége az, hogy szívüinktől, lelküinktől elválasztva élünk és nem merünk a bennünk lakó Isten akaratát cselekedni. Nem tudjuk, hogy a világon egyetlen dolog van, amiért érdemes élni: a szeretet. Mindenki annyi évet élt, amennyit szeretett, mondja Tolsztoj. Aki szeretetet nem adott, semmit sem adott, aki szeretetet nem teremtett, semmit sem teremtett.

Summázva az eddig elmondottakat: Isten mindnyájunkat határozott céllal küld e földre, s a cél egy: akaratának teljesítése, az élet gazdagítása, az eszményi ország, Istenországa megvalósítása. Fogadd el Isten akaratát, légy az Ő gyermeke, embertársadnak testvére, felebarátja; légy megosztott kenyér, megosztott szeretet és minden munkád szeretetben menjen végbe. Ámen.

CSONGVAI ATTILA

MÉLTÓ LENNI JÉZUS EMLÉKÉHEZ

Mt 26,26—28a

Jézus tanítványai vacsorára kaptak meghívást. Nem tudták, hogy az utolsó. Nem lehetett fényűző, díszes vacsora, hiszen szegény emberek voltak. Az együttlét vonzotta őket. A hagyományos, ünnepi alkalommal együtt lenni azzal, aki irányt adott életüknek.

Erről a vacsoráról csak részletek, töredékek maradtak fenn. Lényegében csak ennyi: Jézus megtörte a kenyeret, rendre adott belőle a tanítványoknak és utalt arra, hogy ilyen az Ő teste is, mint a kenyér. Aztán vette a borral telt poharat mondván: igyatok ebből mindnyájan, ilyen az én vérem, mint ez a bor. Pál